

andělé

Roman Flebo Juhás

**Historiky z kultových
bratislavských barov**

IKAR

**Historiky z kultových
bratislavských barov**

Diskotekár sa zaraďuje na základe kvalifikačnej
skúšky vykonanej dňa 23.X.1988 do III.
kvalifikačného stupňa na účely odmeňovania podľa
kritérií odbornej spôsobilosti a kvalifikačného zatrie-
denia diskotekárov č. MK-2314/81-31 z 3. IV. 1981.

Odporúčaná odmena diskotekára za ~~schvázenej~~
hodinovú produkciu v rámci rozpätia od 21.- Kčs
do 30.- Kčs je 30.- Kčs.

Odmena podlieha dani zo mzdy.

V Bratislave dňa 24.X.1988

Dampersom
vedúci odboru kultúry

Meno diskotekára: J u h á s Ren

nar.: 4.VI.1968 č. OP 899 401

bydlisko: Sklabinska 12, 831 06

zriaďovateľ: ZO SZM pri VÚ preventi-
kárstva, Limbeva 14, 831 01 Bra

díždzei

Roman Flebo Juhás

**Historiky z kultových
bratislavských barov**

aan

SU-80

Bratislava

ynche le-

tislava

IKAR

Roman Flebo Juhás

NÁRODNÝ VÝBOR
HLAVNÉHO MESTA SSR BRATISLAVY
odbor kultúry
Primaciálne námestie č. 1

OSVEDČENIE

diskotekára

č. 9/88/D.....

o kvalifikačnom zaradení
~~YACG-HXVDSYJCH KXZAKGTEBY~~

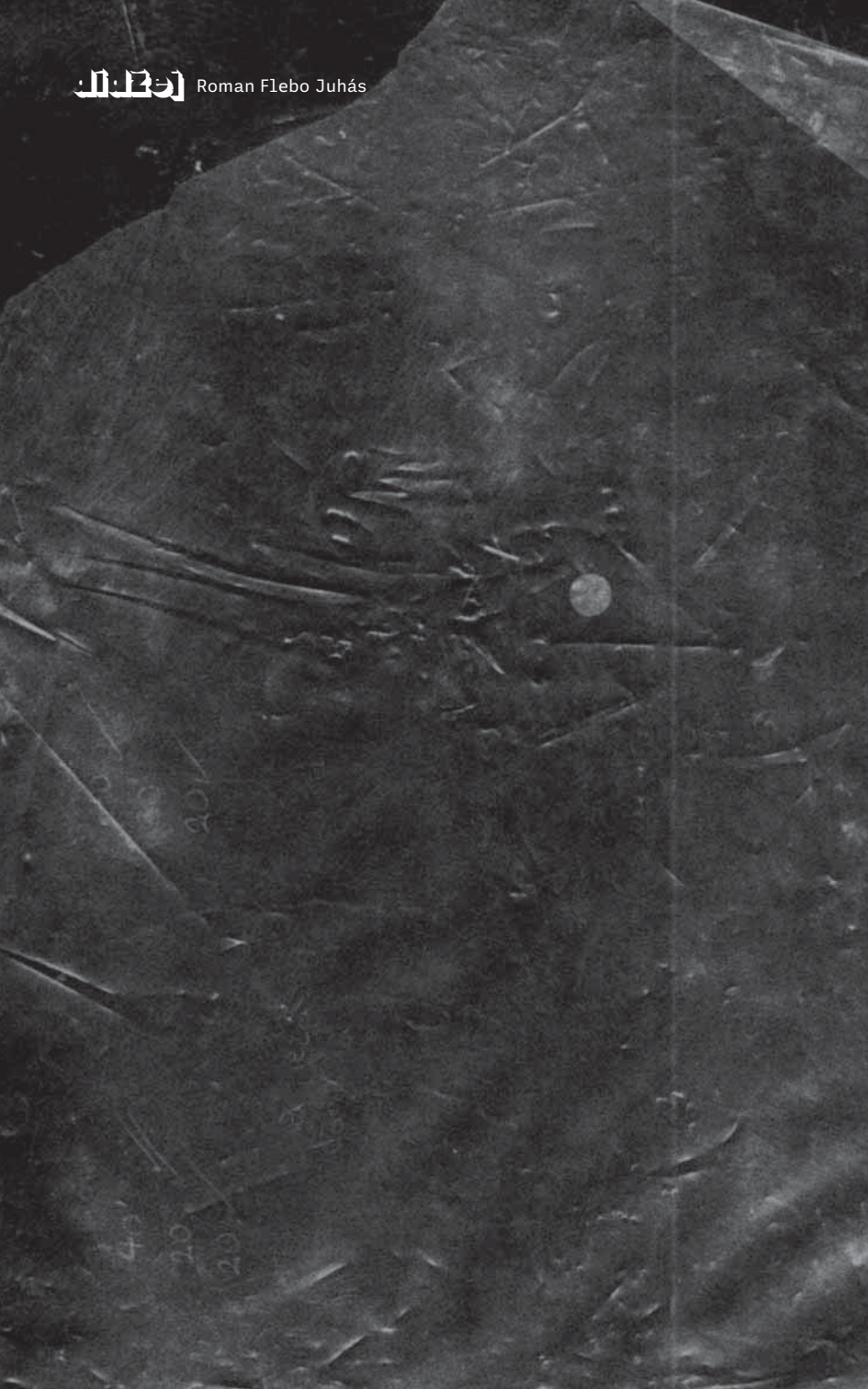
Platí od ...24.X.1988.....

do 31.X.1990

obsah

- Predslov 7 \ Detstvo 8 \ Vzor 11
\ Prvé pokusy 13 \ Stano 19
\ Bratislava 22 \ Robo 27
\ Dídžej v meste 31 \ Nekúpite
doláre? 39 \ Tramín 42
\ Jalta bar 48 \ Hľadanie 65
\ Bar pri jazere 67 \ Queens pub 70
\ Charlies pub 77 \ Horst 97
\ Nové milénium 102 \ New York 108
\ Rádio biznis 115 \ Jemné
melódie 123 \ Barcelona 126
\ Súčasnosť 131 \ Na záver 134

predslov

Udalosti opísané v tejto knihe sú pravdivé. Hoci to niekedy vyzerá ako v Tarantinovom filme, všetky sa skutočne odohrali. U nás na Slovensku.

Niektoré mená som zmenil, prípadne používam len krstné mená, pretože dotyčné osoby by zrejme nemali záujem byť v tejto knihe zmieňované. Trvalo mi takmer dvadsať rokov, kým som sa na prežité udalosti dokázal pozrieť s dostatočným nadhľadom, aby som o nich mohol písať. Zároveň dnes môžem s plným vedomím povedať, že s odstupom času nepocitujem voči nikomu hnev ani krivdu. Všetko je presne tak, ako má byť.

detstvo

Vyrastal som v sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch v obci blízko Bratislavy. Moje detstvo bolo radostné, dedinské a veľmi pestré na zážitky. Nikto zo širšej rodiny nevie dodnes pochopiť, kde sa vo mne vzala tá neuveriteľná vášeň pre populárnu hudbu. Mnohé decká si pospevovali hity, nahrávali pesničky na magneták, ale nikto tomu neprepadol tak ako ja. Za najväčšie šťastie vo svojej hudobnej kariére považujem bývanie v lokalite s dobrým signálom rakúskeho rádia Ö3. Veľmi sa mi totiž nepáčili pesničky, ktoré ponúkal Československý rozhlas, a takmer vôbec ma neoslovila československá populárna hudba. Aspoň nie v období budovania socializmu.

V sedemdesiatych rokoch som ako školopovinný chlapec úplne prepadol kapelám typu Boney M, ABBA, Queen, Bee Gees či Smokie. Pesničky som si pospevoval foneticky, lepil plagáty na steny a asi vo veku dvanásť rokov som začal sledovať

hitparády. V nedeľu večer si veľká časť Bratislavy – vrátane mňa – vypočula rakúsku hitparádu na Ö3 s moderátorom Udom Huberom. Ja som však podstatne viac podľahol americkej hitparáde, ktorú uvádzal Casey Kasem. Tiež ju vysielalo rádio Ö3, vždy v sobotu o šiestej. Už vtedy som pod rúškom intimity detskej izby napodobňoval moderátorov ako Casey a za pomoci fiktívneho mikrofónu, ktorý predstavovala stolná lampa, som uvádzal jednotlivé pesničky. Začal som snívať veľký sen – že budem dídžej v rádiu. Tento sen bol však nielenže veľký, ale v tom čase a priestore aj celkom ne-realizovateľný. V Československu bol len jeden štátny rozhlas, kde vysielali na môj vkus biedne málo dobrej populárnej hudby. Moderátori na mňa navyše pôsobili strašne nudne a strojene – ja som jednoducho sníval o niečom inom.

V prvom ročníku na gymnáziu som si našiel kamaráta, ktorý bol podobný *music lover* ako ja, a tajne sme kuli plány, že emigrujeme do USA. Predstavovali sme si, že práve tam na nás čakajú, aby sme rozvírili hladiny šoubiznisu.

V zime roku 1982 sa skončila moja nádejná futbalová kariéra. Ako mnohí chlapci u nás v obci, aj ja som hrával futbal. V štrnástich rokoch ma „ostaršili“ a absolvoval som zimnú prípravu s dorastencami. V šatni však so mnou sedeli takmer dospelí spoluhráči. V jednom prípravnom zápase na zľadovatenom teréne nášho tréningového ihriska ma hostujúci hráč sfauloval tak nešťastne, že mi zlomil nohu hneď na dvoch miestach. Našťastie sa mi zrástla aj bez operácie a bez následkov

mi slúži dodnes. Obdobie rekonvalescencie bolo zlomové. Sám doma s ťažkou sadrovou nohou som niekoľko týždňov nepretržite počúval rádio, nahrával si pesničky a na papier písal poradie americkej hitparády, ktorú z Hollywoodu uvádzal každý týždeň spomínaný Casey Kasem.

V pätnástich rokoch som začal chodiť na prvé diskotéky. Konali sa v niekdajších kluboch SZM a trvali maximálne do desiatej. Bavili ma neskutočne! Pravidelne som s obdivom „okukával“ najmä dídžejev. Vtedy som zistil, že diskotekári – ako sa oficiálne za socializmu označovala práca, o ktorej som sníval – sa delili na dve kategórie. Prvú skupinu tvorili dídžeji so záujmom o techniku, zvukovú aparatúru a ďalšie technické trendy, ktoré sa z roka na rok vylepšovali – vrátane svetelnej techniky, rôznych efektov a podobne. Druhá skupina, kam som patril aj ja, zasa podľahla populárnej hudbe ako takej – mala prehľad v hitparádach, k dispozícii nové nahrávky a v neposlednom rade cit namixovať skladby tak, aby rozprúdila zábavu. Najoptimálnejšie bolo, ak sa skĺbili oba prvky. Ja osobne som vynikal len v tom druhom. Technika, efekty, svetlá či zosilňovače ma veľmi nezaujímali, skôr ma ťahali „dolu“, pretože som disponoval príšernou, nespoľahlivou aparatúrou. Aj tento problém som neskôr čiastočne vyriešil, ale k tomu sa ešte dostaneme.

VZOR

Mojím vzorom bol legendárny bratislavský dídžej Jožko Sloboda, narodený v roku 1950. Jožko je nestor slovenského dídžeingu, a nech sa spýtate kohokoľvek, kto vyrastal v Bratislave a blízkom okolí, s najväčšou pravdepodobnosťou vám povie, že Jožko bol o level vyššie než ktorýkoľvek iný dídžej v tej dobe. Mimochodom, diskotéky ako fenomén vznikli v Amerike až na konci šesťdesiatych rokov minulého storočia a hlavný rozmach zaznamenali začiatkom sedemdesiatych rokov. Aj v Británii sa ľudia začiatkom šesťdesiatych rokov, keď nastúpili Beatles, bavili väčšinou na rockovú hudbu a diskotéky si obľúbili v podobnom čase ako v USA. Absolútnym priekopníkom v zavedení skutočnej disko hudby s reálnym diskdžokejom je Scotch club, ktorý otvorili v roku 1959 v západo-nemeckom meste Aachen. Išlo o prvý klub, kde pre zábavu nezavolali barovú ani rockovú kapelu, ale kúpili gramofón. K nemu sa posadil istý chlapík,

pôvodnou profesiou novinár, ktorý návštevníkom púšťal do tanca nahrávky z gramoplatní a zároveň ich aj uvádzal cez mikrofón. Tento pionier dídžeingu si neskôr hovoril DJ Heinrich a patrí k prvým lastovičkám v danom odvetví.

Jožko Sloboda mi v rozhovore prezradil aj niečo o histórii diskoték v Bratislave. Spomínal, že prvé diskotéky sa konali zhruba v roku 1969 v pivniciach na Obchodnej ulici. Veľkej popularite sa tešili niekdajšie kluby STEPS a MUKO, kde Jožko hrával od roku 1973. Celá jedna generácia Bratislavčanov, ktorá mala do činenia s populárnou hudbou alebo umením ako takým, si dodnes spomína na klub na Záhradníckej ulici, kde Jožko Sloboda hrával v rokoch 1976 až 1983. Išlo o mládežnícky klub a diskotéky v ňom sa končievali väčšinou o desiatej večer. Rovnako to bolo aj v dvoch legendárnych kluboch v ére osemdesiatych rokov, a to v klube Rozvoj v bratislavskom Prievoze a v klube Rozkvet v Ružinove. Progresívne diskotéky, najnovšie klubové vychytávky z britských a amerických tanečných klubov a k tomu nadšení mladí ľudia, často študenti konzervatória či iných umeleckých škôl. Jožkovi podľa vlastných slov vyhovovali skoré konce diskoték, bol totiž regulárne zamestnaný ako inžinier v Podniku zahraničného obchodu a práci sa pokúšal venovať naplno. Pôsobenie v PZO mu poskytovalo aj benefit vycestovať do západnej Európy, odkiaľ si nosil najmä platne. Jožko si zaspomínal, ako v roku 1969 vycestoval po prvý raz do Londýna a hneď absolvoval v Hyde Parku koncert Rolling Stones. Neuveriteľné zážitky.

prvé pokusy

V roku 1983 som šiel ako pätnásťročný chlapec u nás v obci na diskotéku. Zväzáci zavolali bratislavského diskotekára menom Igor Malovec. Sobotný večer bol pre mladých ľudí skutočný sviatok. Dievčatá sa vyobliekali, navoňali, dokonca zopár prišlo aj zo susedných dedín. Chalani tiež nezaostali a už krátko po osemnástej sa klub otriasal hlasnou modernou hudbou a zábava sa začala. Ja som mal jedinú starosť – obzerať si dídžeja, ako to robí. Je dôležité si uvedomiť, že vtedy sa diskotéka výhradne moderovala. Po každej pesničke dídžej uviedol nasledujúcu, pridal k nej určité informácie, prípadne ju niekomu venoval. A práve to ma jednoznačne vzrušovalo a priťahovalo najviac. Všetky songy som mal napočúvané do takej miery, že o každom som mal v hlave nejakú informáciu, pikošku alebo som aspoň vedel vďaka americkej hitparáde dobre vysloviť anglický názov.

V ten letný večer som v hluku hudby prišiel za bratislavským dídžejom a poprosil ho, či by ma nechal uvádzať. Aspoň jednu pesničku. Igor je dnes môj priateľ, ale už tam som vycítil, že je dídžejom s výhradne technickými zručnosťami. Mimochodom, tento dnes už šesťdesiatnik sa veľkú časť života venuje práve obchodu s dídžejskou technikou. Už vtedy mal Igor veľmi solídnu aparatúru a čerstvé hity, ale nemal som pocit, že by zvlášť obľuboval hovorené slovo, a ani v angličtine nebol celkom doma. Igor sa na chvíľu zamyslel, prehodil pár slov s dievčaťom, ktoré tam bolo s ním (myslím, že išlo o jeho súčasnú manželku, sú spolu hádam štyridsať rokov), a následne ma zavolať k sebe za dídžejský pult! Tep sa mi zrýchlil, cítil som, že sa na mňa upierajú oči ľudí v sále. Malý Flebo držal v ruke mikrofón, všetko ostatné robil Igor. Ukázal mi, čo bude hrať. Nemal som s tým najmenší problém, poznal som úplne všetko. On iba vybral pieseň, ukázal mi obal z platne. Dodnes si pamätám, že išlo o Styx a Mr. Roboto.

Odrazu sa skončila predchádzajúca skladba, v preplnenej sále miestneho klubu SZM nastalo ticho, všetci ma pozorovali a ja som prvýkrát verejne – už nie v prítomí izby, vo svojej intimite, kde ma nikto nepočul – uviedol pesničku. Nadišla moja chvíľa: „To bol rodák z Karibiku Eddy Grant a Electric Avenue. Pokračujeme ďalej, máme tu pre vás aktuálne číslo tri americkej hitparády. Kapela Styx a jej aktuálny hit Domo Arigato Mr. Roboto!“

Igor to odpálil a mne sa na chvíľu od vzrušenia zastavilo srdce. Bolo to ako sto orgazmov

naraz! V ten večer som nepotreboval nič viac. A najmä som vedel, že za snom byť dídžejom pôjdem, nech sa deje čokoľvek. Na záver diskotéky mi Igor povedal, že sa mu veľmi páči môj zápal pre popmusic aj ako moderujem a že by som si mal urobiť prehrávky, čo bolo akési osvedčenie, bez ktorého ste nemohli byť dídžejom a brať honorár. Každý dídžej v krajine musel mať tieto skúšky pred komisiou zvládnuté, inak to jednoducho nešlo. Igor mi dal na seba telefonický kontakt a povedal, nech sa mu ozvem, že mi s tým rád pomôže. My sme však doma telefón nemali, Igorovi som zavolať od spolužiaka z gymnázia. Informoval ma, že o niekoľko týždňov sa budú v Bratislave konať prehrávky, a navigoval ma, kam mám ísť.

Vysvetlil mi, že skúška pozostáva z dvoch blokov. Najprv musím na vlastnej aparatúre predviesť takzvanú tematickú diskotéku. Podstatou bolo pripraviť si napríklad polhodinový blok, kde odprezentujete informácie o jedinom interpretovi a jeho hudbe. Potom nasledovala moderovaná diskotéka. Obe aktivity boli dosť neprirozené a, samozrejme, silne poplatné dobe. Ja som si pripravil ako tematickú diskotéku blok o živote a tvorbe Mariky Gombitovej. Hovoril som, kedy a kde sa narodila, kto boli jej rodičia, o autohavárii, ale v skutočnosti som si vôbec nevedel predstaviť, kto by chcel na diskotéke toto počúvať. V praktickej časti uvádzania diskoték som vďaka Igorovým radám tiež zaradil veľa československých pesničiek a moderoval som neprirozeným spôsobom.

Porota, tvorená piatimi ľuďmi v oblekoch, na mňa nepresvedčivo hľadela. Jedným okom sledovali aj moju aparatúru, ktorá bola – mierne povedané – amatérska. Nakoniec ma zastavili a pán v okuliaroch, starší než moji rodičia, mi povedal: „Súdruh, nechýba vám zápal a nadšenie, ale prehrávky sú opäť o dva roky, vy zatiaľ naberiete skúsenosti a dozrejete, nech sa pripraví ďalší!“

Osvedčenie som nezískal a ďalšie dva roky som zase mohol moderovať jedine do steny detskej izby.

Ani zďaleka mi však táto skúsenosť nezobrala vášeň pre populárnu hudbu. Celé noci som počúval rakúske Ö3, kde v menej atraktívnych časoch – často po polnoci – vysielali skutočne kvalitné kúsky najmä tanečnej hudby. Všetko som si nahrával na magnetofón. Najviac som podľahol rapu. Foneticky som prepisoval anglické texty old school raperských zoskupení a snažil som sa ich napodobňovať. Takže zhruba v polovici osemdesiatych rokov som začal byť raperom.

Túto aktivitu spomínam zámerne, pretože pri ďalšom pokuse získať osvedčenie diskotekára ma moja raperská vášeň zachránila. Na niekdajšom hádzanárskom ihrisku v Pezinku, v bezprostrednej blízkosti Zámockého parku, sa konali nezabudnuteľné a inšpiratívne diskotéky. Najmä v lete išlo o open air akcie, kde sa zhromaždilo niekoľko tisíc mladých ľudí zo širokého okolia. Diskotéky uvádzal Laco Gavorník, ktorý bol technicky o tri triedy vyšší level než ja, ale čo sa týka samotnej dídžejskej práce, uvádzania, mixovania či zháňania

nových nahrávok, ďaleko som za ním nezaostával. S odstupom času si myslím, že Laco to robil veľmi dobre. Už v polovici osemdesiatych rokov mal aparát, ktorým vedel komfortne ozvučiť voľnú plochu, kde sa bavili tisícky ľudí, a v neposlednom rade sa jeho diskotéky tešili veľkej popularite tým, že vyberal komerčnejšie nahrávky. Pozor, pod pojmom komerčné nemám na mysli Holky z našej školy a podobne. Laco s obľubou hrával veľa italo diska, ale aj Modern Talking a iné, najmä v nemecky hovoriacich krajinách populárne piesne.

Atmosféra letných večerov, dievčatá, prvé tajne vyfajčené cigarety, naše pokusy o breakdancing či cesta domov polnočným vlakom, preplneným mladými ľuďmi vracajúcimi sa z diskotéky... úžasné časy!

Keď som prišiel na ďalšie prehrávky, zdalo sa, že sa zopakuje rovnaký scenár. Ako tematickú diskotéku som si opäť pripravil profil Mariky Gombitovej a v druhej časti som pred komunistickou porotou uvádzal Elán, Petra Nagya a podobne, len nech dostanem vytúžené osvedčenie. Znova som disponoval mizernou aparatórou a neviem, či komisia čakala nejaký úplatok, ale zase to vyzeralo, že ma vypoklonkujú.

Vtedy sa ozval jeden z členov poroty Juraj Tokár (mimo chodom, otec legendárneho techno dídžeja Tokyho), ktorý zrejme v komisii zastupoval SZM: „Čím by ste ešte vedeli pobaviť návštevníkov diskotéky?“

Krátko som sa zamyslel a za tuhého socializmu som odpovedal: „Bavil by som hostí tým, že by som počas diskotéky naživo rapoval.“

„Prosím?“ spýtal sa predseda poroty okolo šesťdesiatky. „Čo je to ten rap?“

A ja som z fleku pustil inštrumentálny podklad a začal rapovať frázy od Grandmaster Flash & The Furious Five a Sugarhill Gang. Porotcovia nechápavo pozerali na môj spontánný, energický raperský výkon. Pán Tokár na konci zatlieskal, nsmelo sa pridali ešte dvaja porotcovia.

Juraj Tokár povedal: „Sľúbte nám, že sa takto naučíte rapovať aj po slovensky, a máte osvedčenie.“

V tom momente by som im sľúbil všetko. Predstavte si, vydali mi oficiálne diskdžokejské papiere, dokonca triedy C, čo bol vzhľadom na výšku hodinového honoráru najvyšší level. Prežíval som obrovské šťastie.